

Στο περιθώριο μιας τηλεοπτικής συνέντευξης

Γεώργιου Π. Κοκή

Στις 8 του Ιούλη 1987, δεκατρία χρόνια μετά την εισβολή και τον εκτοπισμό, είχα φιλική πρόσκληση από τον κ. Γιάννη Καρεκλά, τον γνωστό τηλεπαρουσιάστή, να συναντηθούμε στο ράουντ-άπαουτ τη νησίδα, του Μπάτα, για να απαντήσω σε μερικά ερωτήματα σχετικά με την Κυθρέα.

Πήρα την πρόσκληση από τηλεφώνου την προηγούμενη μέρα και αναρωτιόμουν. Τι θα ρωτηθώ; Τι θ' απαντήσω; Και σκεφτόμουν κι έπλαθα στο μυαλό μου ολόκληρη συνέντευξη με σωρό ερωταποκρίσεις. Και στριμώχνονταν στο μυαλό μου λέξεις και φράσεις, ιδέες και σκηνές και ξεπηδούσαν κατεβατά ολόκληρα, ασταμάτητα, σαν κεφαλόβρυσου το πολυδύναμο νερό.

Την καθορισμένη ώρα συναντηθήκαμε στο προσυμφωνημένο μέρος, στη νησίδα του Μπάτα, και είμεθα τρεις Κυθρεώτες: οκ. Χριστόδουλος Πέτσας, ο κ. Ανδρέας Τσιγκάς κι εγώ. Ο κ. Καρεκλάς μας περιμένε ήδη στο αυτοκίνητο του κι έγγραφε. Ούτε καν μας χαιρέτησε. Με παρεξένεψε τούτο. Δεν ταίριαζε με τον χαρακτήρα του. Πλησιάσαμε διακριτικά και τον αφήσαμε στην ησυχία του. Σαν τέλειωσε, λύθηκε το μυστήριο. Σύντασσε την εισαγωγή στη συνέντευξη και μας εκμυστηρεύθηκε:

- Δεν μπορούσα να γράψω στο σπίτι. Δεν έβρισκα τα κατάλληλα λόγια. Δοκίμασα μα ό,τι έγγραφα δεν με ικανοποιούσε. Έτσι αποφάσισα να'ρθω εδώ μισή ώρα πιο νωρίς. Πήγα στον κομμένο δρόμο. Στο οδόφραγμα που τον φράσσει και δεν επιτρέπει το διάβα προς τη Μια Μηλιά, την Κυθρέα κι όλη τη γύρω περιο-

χή, μέχρι ακόμα την πιο μακρινή άκρη, του Αποστόλου Ανδρέα. Είδα απέναντί μου τον Πενταδάκτυλο και συγκλονίστηκα. Γεμάτος συγκίνηση γύρισα σε τούτη εδώ τη νησίδα, σημαδιακό σταυροδρόμι, καρφώθηκα στη θέση του οδηγού κι έγγραφα. Έγραψα. Τέλειωσα. Πέτυχα αυτό που ήθελα. Είμαι στη διάθεση σας.

Προχωρήσαμε στη συνέχεια προς το φυλάκιο της Εθνικής Φρουράς κι εκεί μπροστά στα συρματοπλέγματα της διαχωριστικής ζώνης, στήθηκαν κάμερες. Πήραμε θέση μπροστά τους και μου υποβάλλεται η ερώτηση:

Τί νοιώθεις αντικρίζοντας την Κυθρέα;

Με μιας όλη η προετοιμασία έφυγε. Χάθηκε από το μυαλό μου. Προσπάθησα να ηρεμήσω. Ν' απαντήσω ψύχραιμα, λογικά. Η συγκίνηση ήταν τόση, που ένοιωθα να μου τρέμουν τα γόνατα, να μου σκοτεινιάζει ο νους.

Τί νοιώθω;

Σαν τον Οδυσσέα, που περιπλανιόταν σε ξένους τόπους, σαν έλειπε είκοσι χρόνια μακριά από το σπίτι του και παρακαλούσε κι ευχότανε να δει καπνό να βγαίνει από την αγαπημένη του Ιθάκη, τον τόπο του τον λατρευτό κι ας πέθαινε. Και τούτη η σκέψη του 'δινε κουράγιο και δύναμη ν' αντιμετωπίζει μ' επιτυχία κάθε δυσκολία, να ξεπερνά κάθε εμπόδιο, ώσπου να γυρίσει τελικά εκεί που λαχταρούσε.

Εγώ τώρα βλέπω καπνό να βγαίνει από τον τόπο μου, μπορεί κι απ' το δικό μου σπίτι να'ναι. Μα δεν είναι του σπιτικού μου η χύτρα στη φωτιά που βγάζει.